

Een weloverwogen beroepskeuze

"... en daarom is het belangrijk dat je, wanneer je een keuze maakt voor een bepaald beroep, deze keuze niet alleen met je hart maakt maar zeker ook met je verstand.

Laat ik mezelf als voorbeeld nemen. Mijn passie was, en is nog steeds, viool spelen. Toen ik zo ongeveer jullie leeftijd was, wilde ik niets liever dan de hele dag viool spelen. Ik droomde ervan om een professionele violist te worden en concerten te geven. Ik volgde mijn hart en ging viool studeren aan het conservatorium in Amsterdam. Tijdens deze studie kwam ik erachter dat er enorm veel goede en getalenteerde violisten zijn. In het kleine provinciestadje waar ik opgegroeid was, was ik me daar eigenlijk nooit zo van bewust geweest. Ondanks dat de meeste violisten, die net als ik aan het conservatorium studeerden, beter waren dan ik, hadden zij na hun afstuderen enorme moeite om een baan in een orkest te vinden, laat staan een solocarrière te beginnen. De meesten waren gedoemd tot lesgeven in een of ander dorp in de provincie. Dit werd een steeds grotere nachtmerrie voor mij. Door viool te gaan studeren had ik mijn hart gevolgd, maar onvoldoende nagedacht welke mogelijkheden het mij zou bieden. Dat deed ik pas tijdens mijn studie, wat ertoe leidde dat ik besloot dat het beter was, wat

anders te gaan doen. Ik besloot sociale wetenschappen te gaan studeren. Dat was een studie die ik ook leuk vond, maar wat evenzo belangrijk was, waar ik ook een goede boterham mee zou kunnen verdienen. En hier sta ik dan nu, om jullie te helpen met het maken van de juiste keuze, waarin je niet alleen je hart laat spreken maar ook, misschien zelfs meer nog, juist ook met je nuchtere verstand bekijkt of, en hoe je met je keuze een goede boterham kunt verdienen.”

Tijdens het betoog van de docent was er nauwelijks reactie te bespeuren bij de jongeren uit het eindexamenjaar van Scholen-gemeenschap De Eenhoorn in Huizen. Blijkbaar waren ze niet echt onder de indruk van zijn betoog en anders wisten ze dat dan goed te verbergen.

“Nou, ik ben benieuwd of er iemand is die al ideeën heeft over het beroep dat je later wilt gaan doen,” vervolgde de docent op enthousiaste toon. “Laat je hart spreken en ik zal dan jullie ideeën kritisch toetsen met het verstand.” Uitnodigend keek hij de klas rond. Een vriendelijk uitzijnde jongen, netjes gekleed met zijn haren keurig gekamd, stak zijn hand op.

“Ja, mooi, zeg het maar.”

“Ik zit eraan te denken om plofkraken te gaan plegen,” sprak de jongen rustig.

“Eh, plofkraken? Bedoel je het laten ontploffen van die geldautomaten waar je geld kunt pinnen?”

“Ja precies.”

De docent was even van zijn stuk gebracht, het enige dat hij uit wist te brengen was een schaapachtig lachje waarbij hij de jongen uitnodigend aan bleef kijken, tevergeefs hopend dat hij nog wat aanvullende informatie zou delen, zodat hij wat langer na zou kunnen denken hoe hierop te reageren. “Maar eh, plofkraken zijn illegaal, dat is strafbaar.”

“Ja, dat weet ik natuurlijk,” lachte de jongen vriendelijk.

De docent zag dat de jongen de aandacht van zijn klasgenoten gewekt had. Nog steeds niet zo goed wetend hoe te reageren vervolgde hij, “Goh, interessant. Hoe kom je zo op die keuze?”

“Nou ik ben nogal lui van aard, ik heb een hekel aan vroeg opstaan, ik ben liever ‘s avonds en ‘s nachts actief. Ik houd ervan om heel veel geld te hebben en daar mooie dingen van te kopen zoals vette auto’s en zo, en bovendien kun je met veel geld ook hetere chicks krijgen.”

“Zo, kijk eens aan,” lachte de docent. “En daar wil jij dan je hele leven voor in de bak zitten?” sprak hij meesmuilend.

“Haha, nee dat is natuurlijk niet de bedoeling. Maar dat zal ook niet gebeuren. Een plof kraak levert al snel zo tussen de vijftig- en honderdduizend op, je verwondt er geen mensen mee en het belangrijkste van al, de pakkans is kleiner dan twee procent. Als je

al gepakt wordt, kan meestal alleen de plofkraak waar je op dat moment mee bezig was bewezen worden. Een gevangenisstraf is dan maximaal ..." de jongen sprak het woord 'maximaal' luider en langzamer uit, "zo'n vier jaar, waarvan een gedeelte nog kwijt-gescholden wordt wegens goed gedrag. Dus zeg maar in het ergste geval dat je zo'n twee à drie jaar in de gevangenis zit. In het ergste geval," herhaalde hij. "Wanneer je dan uit de bak komt, waar je trouwens al die jaren als een held bejegend bent, kun je verder leven als een God in Frankrijk. Je hoeft nooit meer te werken, ook geen plofkraakjes meer. Nou ja misschien af en toe nog eentje voor de lol," lachte hij luidkeels. "Overigens moet je dan wel zorgen dat je niet meteen bij je eerste of tweede plofkraak gepakt wordt. Maar daar ga ik bij die twee procent pakkans niet vanuit. Wanneer alles normaal volgens plan verloopt heb je een ideaal leven, af en toe een kraakje en verder een superrelaxed, en rijk leven. Dat is mijn beroepskeuze, met het hart en met het verstand," sprak hij, waarna hij zijn handen over elkaar sloeg en achterover in zijn stoel leunde. In de klas was wat gegniffel hoorbaar.

"Maar, je kunt toch niet iets doen wat tegen de wet is," bracht de docent uit, waarbij duidelijk enige emotie in zijn stem klonk.

"Als het niet tegen je eigen waarden en normen ingaat, is het geen probleem om de wet te overtreden. U rijdt toch ook wel eens te hard?"

“Ja mijn hemel zeg, je kunt een plofkraak toch niet vergelijken met te hard rijden?”

“Mijn zusje is op vierjarige leeftijd overleden toen ze de straat overstak, door een auto die te hard reed.”

De anderen leerlingen waren duidelijk aangedaan door zijn betoog en een goedkeurend gegons was ontstaan.

“Ik vind het volstrekt onacceptabel wat je zegt!” riep de docent in lichte wanhoop.

“Misschien moet u de keuze niet alleen met uw hart beoordelen maar ook met uw verstand,” sprak de jongen op rustige en begrijpende toon.

EINDE